

ARHIMANDRITUL SOFRONIE SAHAROV

CUNOAȘTEREA DE SINE

Aproape niciodată, cu nimenea, nu se întâmplă să existe un echilibru între nevoi și cele ce-i vin asupra. Unii tânjesc după liniște și tihnă, iar această tihnă nu li se dă; alții doresc tovărășie, zgomot, activități, dar rămân în singurătate, uitați,

ocoliți. Iar aceasta aproape întotdeauna și pretutindenea: sau este prea mult de lucru, sau nu ai ce face; sau ești sfâșiat din dragostea celor care trag către tine, sau nu mai poți din pricina singurătății apăsătoare. Mai „rău” decât toate este faptul că, în cele mai multe cazuri, omul întâmpină în viața contrariul a ceea ce caută. Care este tâlcul acestora? Poate că oamenii sunt puși într-o stare de conflict, în condițiile divergențelor între voințe, ale nepotrivirii viziunilor, în condițiile neputinței materiale de a-și împlini cele întreprinse de ei, în viziunea lor creatoare și altele asemenea, spre a ne cunoaște noi toți mărginirea și a căuta nemărginirea, absolutul, cele netrecătoare, deplina desăvârșire, printr-o mai mare încordare a întregii noastre ființe.

Sursa: Arhimandritul Sofronie Saharov, *Scrisori către familia Protoiereului Boris Stark*, Ed. Accent Print, 2015.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti:** 16 iunie / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 19 iunie / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 20 iunie / 18:00 – **Vecernia**
- **Duminică:** 21 iunie / 08:00 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a III-a după Rusalii (despre grijile vieții)*
→ *Sf. Mc. Iulian din Tars și Afrodisie*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.

(Matei 10, 22)

♦ Nr. 123 / 14 iunie 2015 ♦

CUVIOSUL NIKON VOROBIOV

CUM SĂ TRĂIM ÎN ZIUA DE ASTĂZI

Dacă omul nu se socotește păcătos netrebnic din toată inima, nu doar cu limba, el nu se află pe calea dreaptă:

fără îndoială, el se află într-o orbire groaznică, în înșelare duhovnicească, oricât de înalt și sfânt l-ar socoti oamenii, chiar dacă ar fi străvăzător și ar face minuni.

Toate viața ne facem voia, până și faptele noastre bune sunt spurcate ba de samavolnicie, ba de slava deșartă, ba de calcule lumești ș.a.m.d. Dacă vom privi mai adânc în noi înșine, fiecare va fi nevoit să spună din toată inima cuvintele rugăciunii de dimineață:

„Dumnezeule, curățește-mă pe mine, păcătosul, că niciodată n-am făcut bine înaintea Ta!” Acestea sunt cuvintele Sfântului Macarie Egipteanul, unul dintre cei mai mari sfinți. Și atunci cum îi judecăm și îi osândim pe alții, noi, păcătoșii, punându-ne astfel mai presus de ei, ca niște judecători? Cum

putem crede că se află pe calea dreaptă cel care nu se recunoaște (cu inima, nu numai cu limba) mai păcătos decât toți?

Omul care se îndreptățește cu îndărătnicie pe sine însuși, iar pe ceilalți îi învinuiește, se află pe o cale mincinoasă: el ori nu va avea nici o sporire în viața duhovnicească, ori va fi, inevitabil, în cursele înșelării. Mântuirea noastră nu stă în nevoie, ci în conștientizarea profundă, sinceră, din inimă, a propriei păcătoșenii, a propriei stricăciuni, a neputinței de a ne îndrepta prin propriile puteri. Dacă nu conștientizăm lucrurile acestea, iar pe deasupra (Doamne ferește!) avem și îndreptățire de sine, deșarte ne vor fi toate ostenele și chiar vor da naștere îngâmării și trufiei.[...] Niciodată și nicăieri n-au fost primite de Dumnezeu îndreptățirile de sine, chiar dacă omul are dreptate. Osândirea de sine i-a mântuit, iar îndreptățirea de sine i-a dat pierzării pe oameni, dacă nu s-au pocăit după aceea.

Noi, oamenii contemporani, nu suportăm nici un fel de muștrări – dar s-a zis: *Cel ce se leapădă de muștrare, fie aceasta dreaptă ori nedreaptă, de mântuirea sa se leapădă.* Iar noi suntem gata să ne lepădăm de ea din iubire de sine și slavă deșartă. Stricarea fățișă a conștiințelor este un semn al vremurilor. Cel ce mântuiește, să mântuiască sufletul său. La alții ce să ne mai gândim... Mântuiește-te și tu!

Înăbușă slava deșartă și toată voia omului celui vechi!

Mijloacele luptei cu gândurile sunt următoarele: 1) să respingem cu putere (cu mânie) gândurile și insuflările vrăjmașului și 2) să-L chemăm în ajutor pe Domnul Mântuitorul, recunoscându-ne totdeauna neputința și păcătoșenia. Continua luare-aminte la sine, lipsa dorinței de a sta de vorbă și de a privi gândurile și imaginile păcătoase sau chiar și numai deșarte, precum și chemarea din toată inima a numelui lui Iisus Hristos îl pot ridica pe om pe o înaltă treaptă a scării duhovnicești. Mulți au învățat rugăciunea inimii în felul acesta. Domnul tăcea când era învinuit și nu se certa, ci explica uneori ceea ce făcea, spre folosul ascultătorilor, dar dacă spusele Lui nu erau primite, pleca. Trebuie să învățăm să tăcem mai mult și cu limba, și cu mintea.

Trebuie să ne rugăm mai mult și să urmăm în toate conștiinței, altfel spus poruncilor dumnezeiești, și pentru orice călcare a acestor porunci, oricât ar fi de mică, să ne frângem inima și să ne pocăim adânc, fiindcă o greșală mică duce neapărat la una mare dacă nu este vindecată prin pocăință. O mică îndrăzneală în purtare, dacă nu e curmată și acoperită prin pocăință, poate duce la o cădere definitivă. Așa e și cu toate celelalte păcate. Să privești păcatele mici ca pe începutul celor mari. Dacă nu le vei birui vor veni unele mai mari, și atunci îți va trebui

multă osteneală ca să te izbăvești și să te curățești de ele.

Văd, îndeobște, că între fiii și fiicele duhovnicești, pe de o parte, și părinții duhovnicești, pe de alta, sunt multă grăire deșartă, multe dispute inadmisibile etc., dar puțină lucrare. Pacea duhovnicească se atinge prin lucrarea duhovnicească, nu numai prin discuții sau citit. În Evanghelie sunt descoperite toate tainele sufletului omenesc, e arătată calea care duce în Împărăția lui Dumnezeu, sunt arătate răsplățile și pedepsele, sunt dezvăluite multe taine ale vieții de dincolo de mormânt, însă toate acestea sunt înțelese nu prin citire și nici măcar prin simpla rugăciune, ci prin lucrarea poruncilor. Iar lucrarea neîndestulătoare, încălcările de tot felul ale poruncilor, sunt îndreptate prin pocăință, prin spovedanie, prin împărtășirea cu Sfintele Taine. Iar noi vorbim mult în deșert și nu facem nimic. Iată ce văd în mine însumi și în „copiii” mei duhovnicești, și sunt convins că putem împuțina discuțiile și scrisorile fără vătămare – ba chiar mai mult, cu mare folos. Cine știe carte e dator să citească în timpul liber Cuvântul lui Dumnezeu, iar cine nu știe carte e dator să asculte, și amândoi sunt datori să „țină” cele citite așa cum spune despre asta Sfânta Evanghelie. Asta este problema. Cine stă pe loc n-are ce să vorbească despre locurile îndepărtate ale căii, și viceversa.

După scrisoarea ta și după discuția pe care am avut-o la telefon mi-a venit

dorința să-ți amintesc cuvintele Sfântului Ignatie Briancianinov: *Pe tine însuși mântuiește-te! Ferice de tine dacă vei găsi în lucrarea mântuirii măcar un singur împreună-lucrător credincios: acesta este un dar dumnezeiesc mare și rar în vremea noastră. Dorind să-ți mântuiești aproapele, ia seama să nu te tragă într-o prăpastie pierzătoare – lucru care se întâmplă ceas de ceas. Apostazia este îngăduită de Dumnezeu. Nu încerca s-o oprești cu mâna ta neputincioasă. Depărtează-te, ferește-te pe tine însuși de această apostazie, și e de ajuns atât din partea ta. Fă cunoștință cu duhul vremii, studiază-l, ca să eviți, pe cât îți stă în putință, înrăurirea lui. «Acum aproape că nu mai este cucernicie adevărată», zicea Sfântul Tihon acum o sută de ani (acum două sute – n.a.), «acum este numai fățărnicie». Teme-te de fățărnicie – în primul rând în tine însuși, apoi în ceilalți. Trebuie să dăm acestor spuse deplină lor însemnătate, să ne călăuzim după ele, știind cine le-a scris.*

Sursa: Cuviosul Nikon Vorobiov, *Cum să trăim în ziua de astăzi – Scrisori despre viața duhovnicească*, Editura Sophia, București, 2014.

